

POSTANOWIENIE

Dnia 15 października 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z wniosku P. P. następcy prawnego W. P.
przy uczestnictwie M. P., M. T. i Powiatu Ł.
o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 15 października 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania M. T.
od postanowienia Sądu Okręgowego w Ł.
z dnia 31 maja 2017 r., sygn. akt II Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W niniejszej sprawie uczestnik postępowania wniósł skargę kasacyjną, a dla uzasadnienia wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania podniósł oczywistą zasadność skargi, występowanie na jej tle istotnych zagadnień, a także potrzebę wykładni przepisów budzących wątpliwości. Skarga nie jest oczywiście uzasadniona. Lektura orzeczenia Sądu II instancji nie dowodzi oczywistego naruszenia prawa przy jego wykładni czy zastosowaniu - pogląd przyjęty przez Sąd *meriti* jest co najmniej

jednym z akceptowalnych na tle tej sytuacji. Dodać przy tym trzeba, że jest on szczególnie intensywnie krytykowany w kontekście kwestionowania ustaleń faktycznych i oceny dowodów, co w ogóle nie podlega kontroli w postępowaniu kasacyjnym. Jako pierwsze zagadnienie prawne wskazano uznanie władztwa nad inną nieruchomością jako podstawy zasiedzenie innej. Kwestia ta wątpliwości nie budzi i na tle tej sprawy nie powstaje. W sprawie stwierdzono nabycie przez zasiedzenie nieruchomości będącej w rzeczywistym posiadaniu, a nie innej nieruchomości. Poza tym posiadanie i władztwo (uprawnienie właścicielskie) to zupełnie różne kategorie, przy czym dla nabycia przez zasiedzenie relewantne jest wyłącznie posiadanie. Drugie zagadnienie prawne dotyczy tego, czy nabycie innej nieruchomości od objętej w posiadanie daje podstawy do przyjęcia, że doszło do objęcia w posiadanie w dobrej wierze. Kwestia ta też nie budzi wątpliwości. Ocena dobrej wiary posiadacza wymaga uwzględnienia całokształtu okoliczności faktycznych konkretnego przypadku, dla którego nabycie innej nieruchomości jest tylko jedną z okoliczności - inną jest np. zakres posiadania nieruchomości i wydanie konkretnej nieruchomości przez zbywcę. Z kolei jako potrzebę wykładni prawa wskazano dopuszczalność zastosowania art. 5 k.c. do przerwy biegu zasiedzenia. Rzeczywiście w tym zakresie rysuje się rozbieżność w orzecznictwie Sądu Najwyższego. Rozbieżność ta jest jednak pozorna. Z najnowszego orzecznictwa wynika dopuszczalność zastosowania art. 5 k.c., którą ograniczono, podkreślając trafnie jej wyjątkowy charakter oraz zaznaczając, że do oceny nadużycia prawa nie ma przesądzającego znaczenia moment wystąpienia z roszczeniem przerywającym bieg zasiedzenia (np. ostatni dzień terminu), lecz całokształt okoliczności. Kwestię tę należy zatem uznać za wyjaśnioną, zatem nie uzasadnia ona przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej w tej sprawie.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.